

ба да предпочетемъ расказа на Византійцѣтъ, защото по-добръ са срѣща съ злочестия край на Свето-слава. Побѣдитель — щѣше ли да са оттегли назадъ въ Руссія, твърдѣ злѣ испратенъ и злѣ придруженъ? Щѣше ли да напусне България, която му стори толкова кръвъ? И когато Светославъ предложилъ самичакъ за миръ, нѣма сумнѣніе, че той былъ побѣденъ а не побѣдитель.

Като тръгнѣ назадъ за земитѣ си въ Руссія, единъ отъ войводитѣ му го съвѣтваше да върви по добръ по сухо нежели по вода, защото го чакаше опасностъ на рѣката Бористенъ (Днѣпръ); но Светославъ не го послуша и отплава на кораби за Кіевъ, неговата резиденція. Печенегитѣ предизвѣстѣны отъ Българитѣ за пѣтя, който Русскій князь бѣше уловилъ, чакахъ го при подводнитѣ камани на тѣзи рѣка. И, като стигнѣ близо до тѣхъ въ едно лошаво време, той са принуди да премине зимата тамъ, дѣто и испыта сичкитѣ жестокости на единъ гладъ. Щомъ са запролѣти, лишень отъ сѣкаква помощъ и отчаянъ, той са опыта да си отвори пѣть посрѣдъ непріятелитѣ; но тукъ бѣше досущъ побѣденъ и убитъ; неговѣтъ лобъ, очистенъ и позлатенъ, служи за чаша на Печенегскія князь, тѣй както Никифоровата глава едно време служи на великого Карана.

Войводата Свинадъ, самый този който бѣше съвѣтовалъ Светослава да са върне въ Руссія по сухо, едвамъ можѣ да стигне въ Кіевъ съ твърдѣ малко другари; той извѣсти на Ярополка, бащината му смъртъ. —

Францускійтъ профессоръ отъ института, който е писалъ Русска исторія като говори за Светослава туй което ный вкѣсичко приведохмы тукъ, най-подиръ прави таквози размышленіе върху него.

«Светославъ бѣше единъ герой; той е великыйтъ чловѣкъ отъ вѣковетѣ на невѣжеството и